

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 18Co/163/2015
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8114215077
Dátum vydania rozhodnutia: 16. 05. 2016
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Daniela Babinová
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2016:8114215077.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove, v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Daniely Babinovej a sudcov JUDr. Mariany Muránskej a Mgr. Miloša Koleka v právnej veci žalobcu X. V. L., s.r.o., T. 5, XXX XX F., K. XX XXX XXX, právne zastúpený Mgr. Tomášom Kušnírom, advokátska kancelária Tomáš Kušník, s.r.o., Pajštúnska 5, 851 02 Bratislava, proti žalovaným 1/ T. V., nar. XX.X.XXXX, bytom T. hájom XX, XXX XX T., t.č. na neznámom mieste v cudzine, zastúpený opatrovníčkou E. R., súdnou tajomníčkou I. súdu U. nad M., 2/ R. V., nar. XX.X.XXXX, E. T. XXXX/XX, XXX XX T., 3/ Y. Q., nar. XX.X.XXXX, bytom F. 5, XXX XX T., právne zastúpená JUDr. Igorom Šafrankom, advokátom vo Svidníku, ul. Sov. Hrdinov 163/66, o zaplatenie 8.436,57 eur s prísl., o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu v Prešove č.k. 17C 220/2014-102 zo dňa 09.02.2015 jednohlasne takto

rozhodol:

Potvrďuje rozsudok.

Priznáva žalovanej v 3/ rade náhradu trov odvolacieho konania vo výške 314,78 eur, ktoré je povinný zaplatiť žalobca na účet právneho zástupcu žalovanej v 3/ rade JUDr. Igora Šafranka, advokáta v lehote do 3 dní od právoplatnosti tohto rozsudku.

Nepriznáva náhradu trov odvolacieho konania medzi žalobcom a žalovanými v 1/ a 2/ rade.

odôvodnenie:

Napadnutým rozsudkom súd prvého stupňa zamietol žalobu voči žalovaným v 1/ až 3/ rade, zaviazal žalobcu zaplatiť žalovanej v 3/ rade trovy konania vo výške 681,84 eur ako trovy právneho zastúpenia na účet právneho zástupcu žalovanej v 3/ rade JUDr. Igora Šafranka, advokáta vo Svidníku, ul. Sov. Hrdinov 163/66 do 3 dní od právoplatnosti tohto rozsudku. Žalovaným v 1/ a 2/ rade náhradu trov konania nepriznal.

Svoje rozhodnutie odôvodnil tým, že banka môže postúpiť len taký dlh, na ktorý vyzval dlžníkov k úhrade, celý zostatok úveru môže postúpiť v prípade, že taký úver zosplatní pokiaľ ho postupuje nebankovému subjektu. Banka teda nemôže postúpiť tzv. živý úver. V predmetnom úvere banka nepostupovala v súlade so zákonom a postúpila úver, ktorý nebol zosplatnený ani nevyzval dlžníkov k úhrade splatných splátok, ktoré neboli včas zaplatené. Takýto listinný dôkaz o doručení výzvy banky nebol predložený ani bankou, ani žalobcom. Za tejto situácie je predmetné postúpenie neplatné a žaloba nemá aktívnu legitimáciu na vymáhanie nezosplatneného úveru. Z vyššie uvedených dôvodov musel súd takúto žalobu pre nedostatok aktívnej legitimácie žalobcu zamietnuť.

Výrok o trovách konania odôvodnil ust. § 142 ods. 1 O.s.p..

Proti tomuto rozhodnutiu v zákonom stanovenej lehote podal odvolanie žalobca. Svoje odvolanie odôvodnil tým, že v zmysle všeobecných obchodných podmienok môže dôjsť k mimoriadnemu zosplatneniu úver, alebo vyhlásiť mimoriadnu splatnosť úveru, resp. vypovedať zmluvu alebo od nej odstúpiť. S postúpením pohľadávky prešli všetky práva s ňou spojené na žalobcu. Žalobca súhlasí s tým, že právny predchodca žalobcu - postupca neukončil záväzkovo-právny vzťah uzatvorený medzi postupcom na jednej strane a žalovaným na strane druhej, nebola vyhlásená mimoriadna splatnosť úveru, zmluva nebola vypovedaná a taktiež nedošlo k odstúpeniu od zmluvy, resp. žaloba ani nedisponuje dôkazmi. K predčasnému ukončeniu zmluvy došlo zo strany žalobcu oznámením o vyhlásení mimoriadnej splatnosti úveru dňa 18.12.2013. Na základe všeobecných obchodných podmienok možno dospieť k záveru, že postupca, ale aj žalobca po postúpení pohľadávky boli oprávnení, no nie povinní, predčasne ukončiť záväzkovo-právny vzťah. Žalobca nemôže súhlasiť s názorom súdu prvého stupňa, že podľa § 92 ods. 8 zákona o bankách môže byť spôsobilým predmetom postúpenia pohľadávky zo strany banky len pohľadávka alebo časť pohľadávky, ktoré sú už splatnými. Je potrebné rozlišovať pojem peňažný záväzok ako celok a pojem časť peňažného záväzku. V zákone o bankách sa uvádza pojem pohľadávka, nie jej časť. Ustanovenia § 92 ods. 8 zákona o bankách nemožno spájať s aktívnou legitimáciou žalobcu ako postupníka pohľadávky. Zmluva bola uzavretá 18.3.2005 a bola upravená ako absolútny obchod podľa Obchodného zákonníka. V tejto súvislosti žalobca poukázal na rozhodnutia Najvyššieho súdu SR 6Ncdo 4/2012, Krajského súdu v Banskej Bystrici 15Co 132/2013, 15Co 28/2013, Krajského súdu v Trnave 9Co 138/2013, 9Co 157/2013, Krajského súdu v Prešove 9Co 64/2013. Preto navrhol zrušiť uvedené rozhodnutie a vrátiť vec na ďalšie konanie, resp. zmeniť rozhodnutie súdu prvého stupňa a žalobe v celom rozsahu vyhovieť. Uplatnil si náhradu trov prvostupňového konania ja trovy odvolacieho konania.

K odvolaniu žalobcu sa vyjadrila žalovaná v 3/ rade. K svojmu vyjadreniu uviedla, že podľa § 52 ods. 2 OZ veta 3 na všetky právne vzťahy, ktorých účastníkom je spotrebiteľ sa vždy prednostne použijú ustanovenia Občianskeho zákonníka aj keď by sa inak mali použiť normy Obchodného práva. K tomu priložil aj rozsudok Najvyššieho súdu SR. Keďže žalobca nie je subjektom, ktorý predmetný úver poskytol, postúpenie pohľadávky bankou na žalobcu sa musí riadiť ustanoveniami § 524 a nasl. Občianskeho zákonníka a § 92 ods. 8 zákona č. 483/2001 Z.z. o bankách. V dôvodovej správe k tomuto zákonu o bankách v § 92 sa uvádza, že ods. 7 upravuje možnosti použitia inštitútu postúpenia pohľadávky zodpovedajúcej nesplácanému dlhu a to aj osobe, ktorá nie je bankou. Novelizáciou sa stal ods. 7 odsekom 8 a to prijatím zákon č. 552/2008. Práve vyhlásením mimoriadnej splatnosti sa všetky splátky, ktorých splatnosť ešte nenastala stávajú splatnými a až v tomto momente môže banka platne postúpiť celú svoju pohľadávku. Inak povedané banka nemôže postúpiť nebanke „živý úver“ len pohľadávky z ukončeného úveru. Národná banka Slovenska žalobcovi nevydala bankové povolenie a ten nie je oprávnený ani na poskytovanie spotrebiteľských úveroch v zmysle zákona č. 129/2010 Zb., nakoľko nie je zapísaný v registri veriteľov, ktorý v zmysle § 20 ods. 1 zákona o spotrebiteľských úveroch vedie Národná banka Slovenska. Subjekt, ktorý nesmie poskytovať úvery ich nemôže ani vo vlastnej réžii spravovať. Opačným výkladom by postúpením pohľadávky, ktorá pozostáva zo splátok splatných v budúcnosti inkasná spoločnosť prevzala práva a povinnosti banky a už len s poukazom na poplatok za správu úveru je absolútne nedôvodné predpokladať, že vymáharska spoločnosť vykonaná všetky technické a administratívne úkony, ktoré za tento poplatok vykonáva banka čo i len za jeden deň spravovania úveru vo vlastnom mene. Z toho je jednoznačný záver, že žalobca nedisponuje dodatočnou aktívnou vecnou legitimáciou a postúpenie pohľadávky zmluvou je neplatné. Navyiac neboli splnené ani ďalšie uvedené zákonné predpoklady, ktoré sú potrebné pre postúpenie pohľadávky z banky na žalobcu, teda postupníka. Absentuje totiž písomná výzva banky smerujúca k dlžníkovi. Taktiež ide o neplatné postúpenie pohľadávky. Je nutné poznamenať, že táto písomná výzva ako podmienka platného postúpenia pohľadávky sa musí dostať do dispozičnej sféry dlžníka. V tejto súvislosti citoval rozhodnutia Krajského súdu v Prešove 19Co 177/2014, 4Co 145/2014 a ďalšie rozhodnutia Okresných a Krajských súdov v rámci Slovenska. Preto žiadal potvrdiť rozhodnutie súdu prvého stupňa ako vecne správne a priznať náhradu trov konania v rámci odvolacieho konania, t.j. za jeden úkon právnej služby, t.j. vyjadrenie k odvolaniu.

Žalovaní v 1/ a 2/ rade sa k odvolaniu žalobcu nevyjadrili.

Odvolací súd prejednal rozhodnutie ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo v zmysle zásad uvedených v § 212 ods. 1, 2 O.s.p., a to bez nariadenia pojednávania podľa § 214 ods. 2 O.s.p. a zistil, že odvolanie žalobcu nie je dôvodné.

Súd prvého stupňa dostatočným spôsobom zistil skutkový stav a vec aj správne právne posúdil. Na týchto skutočnostiach sa nič nezmenilo ani v štádiu odvolacieho konania.

Podľa § 92 ods. 8 zák. č. 483/2001 Z.z., Ak je napriek písomnej výzve banky alebo pobočky zahraničnej banky jej klient nepretržite dlhšie ako 90 kalendárnych dní v omeškaní so splnením čo len časti svojho peňažného záväzku voči banke alebo pobočke zahraničnej banky, môže banka alebo pobočka zahraničnej banky svoju pohľadávku zodpovedajúcu tomuto peňažnému záväzku postúpiť písomnou zmluvou inej osobe, a to aj osobe, ktorá nie je bankou (ďalej len „postupník“), aj bez súhlasu klienta. Toto právo banka alebo pobočka zahraničnej banky nemôže uplatniť, ak klient ešte pred postúpením pohľadávky uhradil banke alebo pobočke zahraničnej banky omeškaný peňažný záväzok v celom rozsahu vrátane jeho príslušenstva; to neplatí, ak súčet všetkých omeškaní klienta so splnením čo len časti toho istého peňažného záväzku voči banke alebo pobočke zahraničnej banky presiahol jeden rok. Pri postúpení pohľadávky je banka alebo pobočka zahraničnej banky povinná odovzdať postupníkovi aj dokumentáciu o záväzkovom vzťahu, na ktorého základe vznikla postúpená pohľadávka; banka alebo pobočka zahraničnej banky môže postupníkovi poskytnúť informáciu o jednotlivých iných záväzkových vzťahoch medzi bankou alebo pobočkou zahraničnej banky a klientom len za podmienok a v rozsahu ustanovených týmto zákonom.

Z obsahu spisu je zrejmé, že L. L., a.s, F. ako veriteľ uzavrela so žalovanými v 1/ a 2/ rade dňa 18.3.2005 zmluvu o splátkovom úvere č. XXXXXXXXXXXX, na základe ktorej poskytla úver s dlžníkom v celkovej sume 11.617,8 eur. Žalovaní v 1/ a 2/ rade mali uhrádzať úver v splátkach po 4.459,- Sk, čo je 148,01 eur. Prvá splátka bola stanovená na deň 20.4.2005 a posledná 20.2.2012, s dohodnutou výškou úrokovej sadzby 8,6%. Zmluvou o postúpení pohľadávok, ktorú uzavrela L. L., a.s., F. ako postupca so žalobcom ako postupníkom dňa 18.12.2008 bola pohľadávka postúpená na žalobcu. Žalovaná v 3/ rade v zmluve bola uvedená ako ručiteľka. Zmluva o ručení však súdu doložená nebola. Z prehľadu postúpenej pohľadávky vyplýva, že dátum poslednej splátky bol 29.9.2006 a pohľadávka vykazovala ku dňu postúpenia omeškanie.

K odvolacím námietkam žalobcu odvolací súd poukazuje predovšetkým na už vyššie citované ustanovenie § 98 ods. 8 zákona o bankách.

Záväzkový vzťah, ktorý je predmetom tohto konania, vznikol z bankového úveru, regulovaného špeciálnou právnou úpravou zákonom o bankách. Pritom banka je štátom autorizovaná inštitúcia, ktorej činnosť v zmysle § 2 ods. 3 zák. č. 483/2001 Z.z. o bankách podlieha bankovému povoleniu na činnosť bánk, zároveň podlieha dohľadu Národnej banky Slovenska. Bez bankového povolenia nemôže nikto vykonávať bankovú činnosť. Žalobca v konaní nepreukázal, aby disponoval takýmto povolením, na základe ktorého by mohol vykonávať správu nezosplatnených úverov poskytovaných fyzickým osobám bankami, teda bankovou činnosťou. V uvedenom kontexte je potrebné vyhodnotiť aj Zmluvu o postúpení pohľadávky vyplývajúcej z bankovej činnosti právneho predchodcu žalobcu. Z ust. § 92 ods. 8 zák. o bankách je možné vyvodiť, že spôsobilým predmetom postúpenia pohľadávky zo strany banky môže byť len pohľadávka alebo časť pohľadávky, ktoré sú už splatné. Teda banka má oprávnenie postúpiť časť peňažného záväzku, s ktorým je dlžník aktuálne po stanovenú dobu, napriek písomnej výzve banky, v omeškaní. Teda pohľadávka zodpovedajúca takému peňažnému záväzku je dlh nesplácaný určitú dobu. Bolo by pritom v rozpore s účelom zákona o bankách a viedlo by k neúnosnému právnemu stavu, ak by banky postupovali „živý úver“ na akýkoľvek subjekt, ktorého činnosť nespadá v zmysle zákona o bankách pod dohľad NBS. V takomto prípade by sa spotrebiteľia vstupujúci do zmluvného vzťahu s bankou ocitli v zmluvnom vzťahu s iným nebankovým subjektom. Uvedené by bolo v rozpore s požiadavkou náležitej odbornej starostlivosti, ktorá je od dodávateľa v súlade so smernicou o nekalých odborných praktikách. Banka má nepochybne právo postúpiť aj pohľadávku z celého úverového vzťahu. Pre takýto postup banky je nevyhnutné, aby pristúpila v súlade so zákonom a obchodnými podmienkami k vyhláseniu predčasnej mimoriadnej splatnosti celého úveru, čo je jej výlučným oprávnením, ktoré môže banka realizovať pred postúpením pohľadávky. Žalobca však takéto oprávnenie podľa názoru odvolacieho súdu nemá. Preto tvrdenie žalobcu, že vyhlásil mimoriadnu splatnosť úveru nemá žiadnu právnu váhu.

Preto odvolací súd rozhodnutie súdu prvého stupňa ako vecne správne potvrdil výrok podľa § 219 ods. 1 O.s.p..

O trovách odvolacieho konania bolo rozhodnuté podľa § 224 ods. 1 a § 242 ods. 1, teda v zmysle zásady úspechu odvolací súd priznal náhradu trov žalovanej v 3/rade, ktoré pozostávali z trov právneho zastúpenia za jeden úkon právnej služby, t.j. vyjadrenie k odvolaniu žalobcu z hodnoty sporu 8.436,57 eur podľa § 10 ods. 1 vyhlášky č. 655/2004 Zb.. Jeden úkon právnej služby predstavoval sumu 253,93 eur a k tomu priznal podľa § 16 ods. 3 vyhlášky č. 655/2004 Zb. jedenkrát režijný paušál 8,39 eur a podľa § 18 ods. 3 vyhlášky 20% DPH, čo je 52,46 eur. Spolu tak trovy právneho zastúpenia predstavovali sumu 314,78 eur.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.